

WYROK

WIMIENIURZECZPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daniel Hudak

Protokolant: sekretarz sądowy Jolanta Konieczna

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kaliszu M. M..

po rozpoznaniu w dniu 26.01.2017 r., 16.03.2017 r.

sprawy:

A. J. syna W. i R. z domu W., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 maja 2016r. w miejscowości K. (...) gm. M. kierował samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej w strefie ruchu lądowego, znajdując się w stanie nietrzeźwości pomiędzy 0,62 a 0,63 promila alkoholu we krwi,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego A. J. o czyn z art. 178a § 1 k.k. warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku z wyłączeniem pojazdów do których prowadzenia niezbędne jest prawo jazdy kat. C i (...);
3. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 9.05.2016 r.;
4. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem części kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2016 r. oskarżony A. J. około godziny 9.00 zjadł śniadanie oraz zażył dwie tabletki na nadciśnienie. Następnie pojechał do lasu, gdzie pomagał przy pozyskiwaniu drewna. Od czasu śniadania oskarżony nie spożywał innych posiłków, ani nie pił. Około godziny 14.00 w towarzystwie teścia wypił około 500 ml piwa, po czym około godziny 14.35 wsiadł jako kierowca do samochodu marki V. (...) nr rej. (...) i ruszył w kierunku domu.

Oskarżony nie czuł wpływu alkoholu na organizm. Będąc na drodze gminnej w miejscowości K. K., zauważył radiowóz i na jego widok zatrzymał kierowany przez siebie pojazd. Wówczas pełniący obowiązki funkcjonariusze Policji, przystąpili do kontroli drogowej. Na skutek uzyskania pozytywnego wyniku badania trzeźwości oskarżonego,

urządzeniem typu alcoblow, poddano go badaniu stanu trzeźwości urządzeniem typu A. I. z wynikami: I badanie godz. 15.00 – 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie godz. 15.15 - 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie godz. 15.18 - 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Kolejne badania, przeprowadzone urządzeniem typu Alkometr typu A2/04, dały następujące wyniki: I badanie godz. 16.06 - 0,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie godz. 16.12 - 0,19 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 14 i 86v, protokoły z przebiegu badań stanu trzeźwości wraz ze świadectwami wzorcowania urządzeń pomiarowych k. 2-3, 5, 7, zeznania B. N. k. 86v)

Na podstawie w/w wyników uzyskanych z przeprowadzonych badań i wyjaśnień oskarżonego, ustalono, że poziom alkoholu we krwi oskarżonego o godz. 14.50 wynosił pomiędzy 0,62 a 0,63 promila.

(dowód: opinia biegłego k. 18-20)

Droga, którą poruszał się przed zatrzymaniem oskarżony jest drogą gruntową, położoną wzdłuż pól i lasów. Z. znajduje się posesja. Na drodze w chwili zdarzenia oprócz oskarżonego oraz patrolu policji nie było innych uczestników ruchu drogowego. Oskarżony nie naruszył innych zasad ruchu drogowego, kontrola miała charakter rutynowy.

(dowód: materiał poglądowy k. 54, wyjaśnienia oskarżonego k. 86v, zeznania B. N. k. 86v)

Oskarżony A. J. ma 55 lat, posiada wykształcenie zawodowe, mieszka w gminie M. w m. K. w domu jednorodzinnym o pow. 120 m² wraz z żoną E., córką P. oraz córką E. i jej mężem oraz ich dwójką dzieci. Relacje rodzinne są bardzo dobre. W miejscowym komisariacie nie odnotowano pod adresem miejsca zamieszkania oskarżonego interwencji. W ocenie dzielnicowego oskarżony jest osobą przestrzegającą zasad współżycia społecznego i porządku prawnego. Podobnie, w środowisku sąsiedzkim, oskarżony postrzegany jest jako osoba spokojna, chętna do pomocy oraz nieprzejawiająca postaw agresywnych.

Oskarżony nie posiada nałogów, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. W 2014 r. zdiagnozowano u oskarżonego nowotwór jelita grubego i poddano go operacji. Od tego czasu oskarżony pozostaje pod stałą opieką poradni onkologicznej i co trzy miesiące przechodzi badania kontrolne w poradni w K.. Żona oskarżonego nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami.

Oskarżony przed zdarzeniem dorabiał w charakterze kierowcy. Obecnie utrzymuje siebie i niepracującą żonę z oszczędności i renty wynoszącej 940 zł miesięcznie.

Oskarżony dotychczas nie był karany sądownie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 13-14, karta karna k. 15, zaświadczenie lekarskie k. 49, karta informacyjna z leczenia szpitalnego k. 50-52, informacja z KRUS k. 53, wywiad środowiskowy k. 96-98)

Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed sądem przyznał się do sprawstwa i winy. Złożył szczegółowe wyjaśnienia, w których opisał okoliczności związane z przedmiotowym zdarzeniem. Oskarżony wyraził skruchę z powodu swojego zachowania. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jak i zeznaniom przesłuchanego w sprawie świadka, bowiem ich treść znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci dokumentów, które w całości zostały uznane za wiarygodne a także pomocne w rozstrzygnięciu sprawy. Prawdziwość i autentyczność dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była też kwestionowana przez żadną ze stron.

Za wiarygodną należy uznać także zaliczoną w poczet materiału dowodowego opinię biegłego medycyny sądowej, albowiem została ona sporządzona przez osobę uprawnioną w zakresie przysługujących jej kompetencji, w sposób

rzetelny i fachowy. Płynące z tej opinii wnioski należało uznać za logiczne i pozbawione wewnętrznej sprzeczności oraz przekonujące w swoich wnioskach.

Sąd zważył, co następuje :

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego należało przyjąć, iż niewątpliwie oskarżony A. J. dopuścił się czynu z art. 178a § 1 k.k., ponieważ prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego, jednocześnie znajdując się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 pkt 1 k.k., gdyż zawartość alkoholu we krwi wynosiła pomiędzy 0,62 a 0,61 promila. Materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny Sądu, pozwala ponadto na przypisanie oskarżonemu winy, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa, nie dał posłuchu normie prawnej. W trakcie prowadzonego postępowania nie ujawniono żadnych okoliczności wyłączających bezprawność jego zachowania, bądź winę.

Sąd jednakże warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego, ponieważ wystąpiły przewidziane w art. 66 k. k. przesłanki do zastosowania tej instytucji. Stosownie do art. 66 § 1 i 2 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. (§ 2).

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolnością albo pozbawienia wolności do lat 2. Oskarżony nie był wcześniej karany, a fakt popełnienia zarzucanego mu czynu nie budził wątpliwości. Spełnione zostały zatem formalne przesłanki, umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania.

Stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu należy określić jako nieznaczny. Oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, gdyż miał świadomość, że przed podjęciem jazdy spożywał alkohol i może znajdować się on w jego organizmie. Mimo to podjął jazdę, godząc się na prowadzenie w stanie nietrzeźwości samochodu. Jego czyn godził zatem w dobro jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Oskarżony nie spowodował jednak realnego naruszenia tego dobra. Droga, którą się poruszał, była drogą gruntową, położoną wzdłuż pól i lasów, o niskim natężeniu ruchu pojazdów i innych uczestników. W pobliżu tej drogi znajdowało a się niewiele budynków. Ponadto oskarżony nie naruszył innych zasad ruchu drogowego, a stężenie alkoholu w jego krwi nie było znaczne i znajdowało się w fazie eliminacji.

Także dotychczasowy sposób życia, postawa i właściwości osobiste dotychczas niekaranego oskarżonego pozwalały na przyjęcie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie w przyszłości przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni nowego przestępstwa.

Nie bez znaczenie pozostaje trudna sytuacja osobista i rodzinna oskarżonego. W związku ze zdiagnozowanym u oskarżonego nowotworem i nadciśnieniem, pozostaje on pod stałą opieką lekarzy. Na okresowe badania kontrolne i wizyty dojeżdża z miejscowości K. do K.. Jego żona nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami. Ponadto skutki przestępnego zachowania oskarżonego dotknęły nie tylko jego, ale i jego rodzinę. Oskarżony bowiem przed zdarzeniem dorabiał na stanowisku kierowcy. Obecnie utrzymuje siebie i niepracującą żonę wyłącznie z poczynionych wcześniej oszczędności i renty w wysokości 940 zł miesięcznie.

Z uwagi na powyższe okoliczności, Sąd uznał, że warunkowe umorzenie postępowania jest wystarczającym środkiem dla realizacji celów prawno-karnych wobec oskarżonego. Sąd uznał, iż okres próby w wymiarze 1 roku będzie adekwatny i jednocześnie wystarczający dla odniesienia wobec oskarżonego należytych efektów zapobiegawczych i wychowawczych. Nadto, celem maksymalizacji tych efektów, Sąd na podstawie art. 67 § 3 k. k. w zw. z art. 43a § 1 orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł oraz na podstawie art. 67 § 3 k. k. i art. 39 pkt 7 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu

kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku, z wyłączeniem pojazdów, do których prowadzenia niezbędne jest prawo jazdy kat. C i (...).

Wysokość świadczenia ustalono mając na uwadze dyrektywy wymiaru środków karnych, a w szczególności nieznaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony. Ustalając wymiar orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, Sąd miał na uwadze w szczególności warunki osobiste oskarżonego i okoliczność, że zakaz będzie stanowił nie tylko represję względem oskarżonego, ale i względem jego rodziny. Możliwość kierowania pojazdami kat. C i CE była bowiem dla skazanego źródłem zarobkowania i utrzymania rodziny, zaś brak prawa jazdy kat. B utrudnia oskarżonemu stawianie się na wizytę lekarskie i badania kontrolne w K..

Na poczet orzeczonego środka karnego sąd stosownie do treści art.63 § 3 k.k. zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 maja 2016 roku.

Sąd na zasadzie art. 624 §1 k.p.k. zasądził od oskarżonego jedynie zwrot części kosztów sądowych w wysokości 100 zł uznając, że ze względu na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego oraz wysokość uzyskiwanych dochodów, uiszczenie całości kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.